

[Victor Gram.]

forundring, man måtte høre den form, hvorunder det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft i anden omgang lagde op til det helt store med en debat om Berlin og Genève og fare for freden og passe på ikke at spænde buen, så den brister; man måtte være opmærksom på, at der i forsvaret måtte være tillid til alvoren bag vort system, og at vi var urolige. Jeg ved ikke, hvad der foranledigede det ærede medlem til at lægge op med en linje af den art. Den havde ingen jordforbindelse, men måske i højere grad relation til, at hans partis formand, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, umiddelbart forud havde fundet anledning til at sige nogle ting i denne debat, som måske ikke helt syntes at være dækkende for det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft.

Jeg vil også sige i relation til det ærede medlem hr. Froms bemærkninger om en sløj forsvarsminister, at i denne udfoldelse dels af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, dels af det ærede medlem hr. From med anvendelse af bemærkninger af den art syntes der ikke at være tegn på virkelig saglig argumentation i den debat, vi fører i dag. Jeg synes, det er rimeligt, at vi debatterer spørgsmål af en karakter som dem, der er taget op her, og jeg synes også, det er rimeligt, at vi gør det på grundlag af en virkelig saglig orientering som den, vi har fået af forsvarsministeren. Jeg synes også, der er al mulig anledning til i relation til dette at komme med al den kritik, man har lyst til, vel at mærke hvis denne kritik rent sagligt set virkelig tager sigte på at løse det problem, der skal løses. Men jeg synes, det rent sagligt var trængt noget i baggrunden til fordel for det polemiske, at nu skulle der køres en situation op her, som forsvarsministeren personlig først og fremmest skulle have ansvaret for. Alle, der har deltaget i egentligt forsvarspolitisk arbejde gennem forsvarsudvalgene o. s. v., ved — og det har jeg også givet udtryk for tidligere — at det at lave en rammeordning som den, vi har lavet tidligere, forudsætter ikke 1, 2, 3, 4 års arbejde, men mange års arbejde, inden man kan få udfyldt rammerne efter de formål, man har tilsigtet med denne rammelovgivning.

Det, der skulle puttes ind i det, kunne ændres alt efter den tekniske udvikling.

Vi kender jo denne tekniske udvikling og ved, hvad den kan præstere af nyt, og den har, som det allerede er nævnt, i det par år, der er gået, præsteret ting, som vi ikke gjorde os forestilling om, da vi diskuterede indholdet af den nye forsvarsorganisation. Alt dette taget i betragtning må det vel være rimeligt, at der gives os tilstrækkelig tid til at finde ud af, hvilke former for materiel vi måtte anskaffe, uden at binde os stærkere, end at vi havde mulighed for så nogenlunde kontinuerligt at fylde rammerne op med materiel, der virkelig svarer til den norm, som et moderne forsvar kræver.

Jeg synes, at det, der er sket i disse to år, har givet resultater: for det første en virkelig overvejelse af, hvilket materiel vi havde brug for i første omgang, og dernæst anskaffelse af materiel for ganske betydelige beløb — måske ikke så meget det, vi selv har ydet, som det, vi har fået i form af våbenhjælp; det er dog et beløb, der, efter hvad der blev nævnt af den højtærede forsvarsminister, ligger oppe på omkring en milliard kroner inden for de to år.

Den højtærede forsvarsminister har endvidere i sin redegørelse tydeligt og klart tilkendegivet, at nu foreligger der et grundlag, hvorpå man i løbet af meget kort tid vil være i stand til at gøre op, hvilke muligheder der er dels for øgede egne bevillinger, dels for hjælp gennem våbenhjælpen fra USA.

Når der foreligger et sådant virkelig positivt og sagligt tilsagn, som bygger på grundige overvejelser og på positive realiteter, har jeg noget vanskeligt ved at forstå, at man vil lægge debatten op i det plan, som f. eks. det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft gjorde, eller lægge den over på det personlige, som det ærede medlem hr. From førte den ind på. Hvis man virkelig ville yde en ærlig indsats i forsøget på at løse dette problem, som er meget alvorligt, og som, synes jeg, skal løses så hurtigt som overhovedet muligt, var det bedre at lægge den op i et virkelig sagligt plan.

Iver Poulsen: Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft følte sig ilde berørt over, at jeg tillod mig at komme ind på baggrunden for det, vi taler om i dag, nemlig det forsvarsforlig, som blev indgået for to år siden. Jeg synes, det var et ganske naturligt